

นาคาพิฆาต

เรื่อง นาคาพิฆาต เล่ม 1

โดย วิรุพห์

รูปเล่ม : หมอแอดคนงาม

บรรณาธิการ : อ. หมอแอด บ.ก. ผู้นำรัก

พิสูจน์อักษร : เบ็ก

จัดทำโดย เก็จกาญจน์ คุ่มพวง

โทร. 096-109-1848

E-mail : ketkanked@gmail.com

พิมพ์ครั้งแรก ปี 2560

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอิเล็กทรอนิกส์

ฉบับวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น การทำซ้ำ ดัดแปลง ไม่ว่าวิธีใด นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด ถือว่าเป็นความผิดอาญา ตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

คำนำ

เมื่อชายหนุ่มช่างทอง ตีทองเป็นจิวรูปพญานาคราช นาม “นาคพิฆาต” ขึ้นมา แต่กลับมีล่องรู้ความลับแห่งจิวนี้ ทราบแต่เพียงว่า ต้องระมัดระวังให้จงดี

เมื่อเจ้าหญิงแสนงามผู้เป็นดวงใจแห่งชาวประชา ต้องตกเป็นเหยื่อการตามล้างตามล่าของนางแม่มดจากบรรพกาล เพื่อจักเอาโลหิตแห่งนางมาใช้ยืตอายุ ต่อความสาว ความสวยไปชั่วกาลนาน

มาติดตามความเข้มข้นของเนื้อเรื่อง นาคพิฆาต กันค่ะ มาพบกับแฟนตาซีแบบไทย ๆ ในภาษายุคดั้งเดิมที่หวาดได้ยากยิ่ง

บรรณาธิการ

จากใจนักเขียน

“นาคาพิฆาต” เป็นเรื่องราวที่ถูกแต่งขึ้นเป็นนวนิยาย มหาเทพย์ นาคาพิฆาต ซึ่งตอนแรกตั้งใจเขียนไม่ยาวมากนัก แต่ก็กลับกลายเป็นเรื่องยาว แต่จินตนาการที่อยากเขียนนิยายสักเรื่องลงไป โดยมีพนมเทียนเป็นไอดอล

สำหรับเรา “เพชรพระอุมา และ ศิวาราตรี” เป็นนิยายชั้นครู ที่เวลาเราลงมือเขียนนิยาย จะนึกถึงและอยากจะทำนิยายของเราเป็นอมตะเหมือนเช่นที่พนมเทียนทำบ้าง

ขอบคุณสำหรับนักอ่านทุกคนนะคะ ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่โลกของ “นาคาพิฆาต” ณ บัดเดี๋ยวนี้

วิรุฬห์

สารบัญ

ชื่อตอน	หน้า
ตอนที่ 1 ปฐมบท	1
ตอนที่ 2 กำเนิดนาคาพิฆาต	3
ตอนที่ 3 ยลโฉม	10
ตอนที่ 4 คินปริศนา	17
ตอนที่ 5 สารจากชายชรา	31
ตอนที่ 6 เกตราดาราลักษณ์	39
ตอนที่ 7 ถูกลงโทษ	52
ตอนที่ 8 วางแผน	57
ตอนที่ 9 คินก่อนพระจันทร์เต็มดวง	65
ตอนที่ 10 แต่งองค์ทรงเครื่อง	73
ตอนที่ 11 บูชาเทวะเทพ	81
ตอนที่ 12 คินพระจันทร์สีเลือด	90
ตอนที่ 13 บุษปรีศนา	97
ตอนที่ 14 พญานาคา	103
ตอนที่ 15 รุ่งอรุณ	108
ตอนที่ 16 ชุนพลคนสนิท	115
ตอนที่ 17 แรงอาฆาต	122
ตอนที่ 18 อำนาจแห่งฤทธิ์	126
ตอนที่ 19 ฤทธิ์แห่งไฟ	142
ตอนที่ 20 แสนอาลัย	148
ตอนที่ 21 การกิจแห่งสามเผ่า	151

ชื่อตอน	หน้า
ตอนที่ 22 หวังนิทรา	157
ตอนที่ 23 น้ำตาลูกผู้ชาย	166
ตอนที่ 24 หนทางสู่ความลับ	172
ตอนที่ 25 อุทยานแห่งรัก	180
ตอนที่ 26 สามพระองค์	185
ตอนที่ 27 คำจากแม่วิรุ้ง	192
ตอนที่ 28 น้ำตา	197
ตอนที่ 29 พระราชอุทยาน	200
ตอนที่ 30 ไฉ้หนอความรัก	209
ตอนที่ 31 รักบังตา	214
ตอนที่ 32 มาตุมาต	222
ตอนที่ 33 ออกจากพระนคร	230

ตอนที่ 1

ปฐมบท

ในคืนพระจันทร์สีเลือด แม่น้ำไหลรินเป็นสีแดงสดดุจตั้งเลือดมนุษย์ ไหลรินเงินนองเต็มท้องธารา เพลาผ่านไปมีนานนัก ทุกอย่างเงียบสงบแต่แฝงไว้ด้วยความอ้างว้าง วังเวง

“ฆ่าให้หมดทุกคน มิให้หลงเหลือแม่แต่ชีวิตเดียว” เสียงดังประกาศก้อง

“เผาให้เกลี้ยงอย่าให้เหลือไว้เป็นเสี้ยนดิน” เสียงมีอำนาจแต่แฝงไว้ด้วยความโหดเหี้ยมสั่งขึ้น ดังก้องไปทั่วอาณาบริเวณ

คำสั่งประกาศิต ถูกสั่งก่อนเล่นศึกละเลงเลือดในคืนนั้น

ชั่วพริบตาเดียว เมื่อบรรลุเป้าหมายเรียบร้อย เมืองแห่งนั้น...หลงเหลือไว้เพียงซากศพที่เกลื่อนกลาดตามท้องถนน ร่องรอยของซากปรักหักพัง กลิ่นคาวเน่าไหม้แลกลิ่นคาวเลือดยังคงคลุ้งเต็มไปทั่วอาณาบริเวณ

มีมีผู้ได้รู้ว่า เกิดเหตุใดขึ้น แต่ถึงจะรู้ก็มีทันทีที่ดาบจะมาถึงคอ นี่ไม่ใช่การฆ่ายกครัว แต่นี่คือเหตุการณ์ “ฆ่ายกเมือง เผายกเมือง!!!” มิเว้นแม้แต่

ทารกแรกเกิด แลคนชรา

เมืองกลีนา จากครั้งหนึ่งเคยเป็นเมืองที่สวยสดงดงามดูตั้งสว่าง
สรวรรค์ มีมีผู้ใดจะคิดว่าเพียงชั่วข้ามคืน เมืองที่เคยรุ่งโรจน์งดงามแห่งนี้
จะหลงเหลือเพียงซากปรักหักพัง เสียงเพลงบรรเลงที่เคยขับกล่อมทำให้
เมืองกลีนาแห่งนี้เป็นเมืองที่น่าหลงใหล กลับกลายเป็นเพียงสุสานที่เต็ม
ไปด้วยซากศพ ไม่มีการเก็บศพ ไม่มีพิธีศพ มีเพียงซากศพที่แปรสภาพ
เป็นอาหารของแร้งที่ลงมากิน

เวลาผ่านไป จากปากต่อปาก เรื่องเล่าที่เคยเกิดขึ้นจริงของนครกลีนา
กลายเป็นนิทาน เรื่องเล่าสยองขวัญ หรือ นครแห่งความตาย

กาลเวลาผ่านไป 700 ปี นครแห่งนั้นกลายเป็นโบราณสถาน และ
เป็นโบราณสถานที่มีมีผู้ใดกล้าเข้าไปแม้แต่จะเจียดใกล้

หากทว่า บางสิ่ง บางอย่าง ยังคงรอ

รอคอย อยู่ที่แห่งนี้....รอจนกว่าจะเจอสิ่งที่ปรารถนา.....

ในคืน...พระจันทร์สีเลือด.....

ตอนที่ 2

กำเนิดนาคาพิฆาต

ณ เมืองกุสินารา อาณาจักรที่รุ่งเรือง เต็มไปด้วยความครึกครื้นมีสีสัน มีชีวิตชีวา หากจักเปรียบเทียบ คงเปรียบเสมือนเมืองแห่งความสุข ทุกแห่งหนเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ เสียงร้องเพลง ทุกคนมีความเอื้ออาทรต่อกัน

ปราณภพ บุตรชายนายช่างทอง เป็นเด็กหนุ่มวัย 18 ปี อันได้รับการถ่ายทอดการตีทองจากผู้เป็นบิดา เขาอาศัยอยู่ด้วยกันกับบิดาเพียงสองคน พ่อลูก ด้วยเหตุที่มารดาสิ้นชีวิตไปตั้งแต่เขายังเป็นเด็กอายุเพียง 10 ขวบปี ปราณภพได้รับการฝึกฝนศาสตร์การตีทองจนมีฝีมือดีละม้ายผู้เป็นบิดา ด้วยทำงานคลุกคลีกับช่างทำทองมาตั้งแต่ยังเล็ก จนสามารถเรียกได้ว่า กินนอนอยู่กับช่างทำทอง อยู่ในที่ทำงานเพียงอย่างเดียว

การฝึกเป็นช่างที่ทำงานได้งามตั้งแต่อายุน้อย ได้หล่อหลอมให้เขากลายเป็นบุรุษหนุ่มที่เป็นผู้ใหญ่แตกต่างจากบุรุษวัยเดียวกัน มีหน้าที่และความรับผิดชอบในฐานะช่างทอง และที่สุดแล้ว เป้าหมายสูงสุดในชีวิตของปราณภพจึงได้แก่ การเป็นช่างทองหลวงแห่งพระราชวังกุสินารานั้นเอง

“ข้าต้องฝึก ต้องทำให้ดียิ่งขึ้นไปอีก เพื่อจักได้รับการคัดเลือกเป็นช่างทองแห่งวังหลวง” ปรากฏภพครุ่นคิดอย่างมุ่งมั่น

สิเกนนายช่างทอง บิดาของปรากฏภพ เฝ้ามองดูบุตรชายที่ตนเลี้ยงดู แลอบรมสั่งสอนมาตั้งแต่ยังเยาว์ด้วยความภาคภูมิใจ ด้วยบทบาทของการเป็นทั้งพ่อและแม่ นั่น มีช่างนักที่จักเลี้ยงบุตรให้เติบโตเป็นบุรุษหนุ่มที่ดี แลเอางานเอาการเยี่ยงนี้ ชายชรามองบุตรชายที่กำลังแกะสลักทองเป็นรูปพญานาคบนกำไลข้อมืออย่างอิมเอมในใจเมื่อแลเห็นภาพความสง่างามยามตั้งใจทำงานของชายหนุ่ม บุตรชายวัยฉกรรจ์ของเขามิมีรูปลักษณะหล่อเหลาเข้มคม ผิวกายคล้ำเข้มแลดูบึกบึนตามแบบฉบับของผู้ที่ทำงานกับไฟ ในฐานะช่างทอง ดวงหน้ามีประพิมประพวยคล้ายบิดายามเป็นหนุ่มเนื้อหอม แต่มีดวงตาที่นิ่งลึกมีแววช่างคิด ยามหญิงใดสบตาก็ก็นิ่งเพียงสะท้อนอาย หากมิกล้าจะพยายามสานสัมพันธ์

สิเกนเชื่อว่า บุตรชายที่อยู่เบื้องหน้าเขา เป็นเด็กดี เป็นบุรุษที่ดี ตามปรกติแล้ว ปรากฏภพก็ไม่ค่อยพูด เงียบขรึม น้อยครั้งนักที่ชายชราจะเห็นบุตรชายยิ้มหรือหัวเราะสักคราหนึ่ง แต่ในขณะที่งาน ไบหน้าบุตรชายที่เงียบขรึมของเขา มักปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ อย่างภาคภูมิใจและมีความสุข

ชายชราตระหนักดีว่า การที่บุตรชายเป็นคนเงียบขรึมนั้น เป็นผลสืบเนื่องมาจากเขาต้องทำงานหนักมาโดยตลอด จึงมิมีโอกาสได้เล่นคลุกคลีกับบุตรชายดังพ่อลูกบ้านอื่น ด้วยความสามารถในการเป็นนายช่างทอง แม้จักมิใช่ช่างทองหลวง แต่ก็กล่าวได้ว่า สิเกน เป็นนายช่างทองที่มีฝีมือหาตัวจับยากคนหนึ่ง ซึ่งบรรดาเศรษฐี หรือคหบดี มักจะจ้างตีทองเป็นเครื่องประดับต่างๆ ให้ภรรยาและบุตรได้สวมใส่เป็นเครื่องหมายบ่งบอกถึงฐานะ

3 ปีให้หลังมานี้ ปรากฏภพได้พัฒนาฝีมือ และเป็นเร็วแรงสำคัญในการช่วยบิดาทำทองมากที่สุด และลายที่เขาชอบมากที่สุด คือ ลายนาคราช

หรือการทำกำไลนาคราช

ปราณภพมิเคยทราบดอกว่านาคราชมีตัวตนจริง ๆ หรือไม่ ฤาเป็นเพียงนิทานหลอกเด็ก แต่สิ่งหนึ่งที่เขาระหนักในใจเสมอมา นั่นคือ คราใดที่ได้ไปทเวสถานหรือสถานที่ที่มีรูปปั้นพญานาคอยู่ จิตใจของเขาจรรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาดเสมือนกลับมาอยู่บ้านเก่า

คราใดที่เหนื่อยหรือทุกข์ใจ มิว่าจะเป็นด้วยเหตุอันใด เมื่อเขาได้ลงมือทำงานตีทองเป็นกำไลนาคราช มิว่าจะมีเรื่องทุกข์ใจอันใด ก็จักมลายไปจนหมดสิ้นโดยฉับพลัน

ด้วยเหตุนี้ ปราณภพจึงได้ทำจัฐปนาคราช ห้อยคอติดตัว โดยตั้งชื่อว่า “นาคาพิฆาต”

จะเป็นการบังเอิญอย่างไรก็แล้วแต่ “นาคาพิฆาต” บังเอิญทำเสร็จสิ้นในวันที่คืนพระจันทร์เต็มดวงพอดี

“นาคาพิฆาต” สลายแกะสลักทองเป็นรูปนาคราช ขดตัวโดยรอบ 5 รอบ ชูเศียรอันประดับดวงตาด้วยทับทิมเม็ดเล็กสีแดง ทำให้ “นาคาพิฆาต” แลดูดุต้นสมชื่อ เปรียบดังว่า ใครคิดจะเข้ามาทำร้ายก็จักจัดการให้ถึงที่สุด ปราณภพนำเชือกที่ทำมาจากหนังวัวถักร้อยให้แน่นหนา และคล้อง “นาคาพิฆาต” ไว้ยู่ระดับอกพอดี

คำคืนแรกของการนอนหลับพร้อมมีนาคาพิฆาตอยู่ที่คอ พอใกล้จะเคลิ้มหลับ ก็มีความรู้สึกต้งผ่นไป.....

ภาพนั้น จากที่เลื่อนกลาง ค่อย ๆ ชัดเจนขึ้นในความรู้สึก ปราสาทหินซากปรักหักพังเต็มไปหมด “สถานที่นี้คือที่แห่งใดกัน” เขาคิด ...

ในฝันเขาค่อย ๆ เดินไปตามทางเดินที่เต็มไปด้วยซากปรักหักพัง ไร่

ผู้คน เถววัลย์ขึ้นปกคลุมแทบจะมองไม่เห็นว่ตรงนั้นเคยมีสภาพเป็นเมืองมาก่อน

ปราณภพลืมนตาตื่นขึ้นมาด้วยคำถามในใจ

“เมื่อครู่มันเป็นเพียงแค่ความฝันหรือนี่!! เหตุใดภาพต่าง ๆ หรือความคิดในฝันนั้น มันช่างเหมือนจริงเสียเหลือเกิน” เขาแน่ใจว่า ชีวิตนี้เขาไม่เคยเห็นเมืองที่มีลักษณะเช่นนี้มาก่อนเป็นแน่

ขณะที่ปราณภพกำลังหลอมขึ้นรูปทองอยู่นั้น “มิงค์” ชายชราที่มักจะทำนายทายทักตรวจดูดวงชะตาอยู่เป็นนิจ ผมสีดอกเลาหยักศกเล็กน้อย ศีรษะล้านเป็นหย่อม ๆ บริเวณกลางศีรษะ “มิงค์” เป็นเพื่อนรักของสิเกนมาตั้งแต่วัยหนุ่ม ชายชราจึงรักและเอ็นดูปราณภพประดุจบุตรชายคนหนึ่ง

“ว่าอย่างไร ไอ้หลานชาย ทำอันใดอยู่?” ชายชราเอ่ยถามขึ้น

“กำลังขึ้นรูปทองขอรับ” ชายหนุ่มตอบ

“เอ็งนี่หนา เอ็งก็รู้ว่า ข้าเห็นอยู่ว่าเอ็งกำลังขึ้นรูปทอง แต่นั่นมันรูปอันใดเล่า ดูอย่างไรก็ดูไม่ออกกว่าเป็นรูปอันใด” ชายชราถาม

“อันที่จริง ข้ากำลังพยายามขึ้นรูปทำเป็นเครื่องประดับศีรษะให้แม่หญิงในวังขอรับ ท่านลุง” ปราณภพตอบ

มิงค์ทำสีหน้าสงสัยและขมวดคิ้ว ยังมียาวถามต่อ “ในสายตาของข้า ข้ามิเห็นมันจะเหมือนเครื่องประดับอย่างที่เอ็งว่า เอ็นเป็นอันใดมากหรือไม่ ข้าเห็นเอ็งตั้งแต่เล็กจนโต มิเคยเห็นเอ็งดูเหม่อ จิตใจล่องลอย มิเป็นอันทำอันใดเช่นนี้เลย ข้าว่าเอ็งพอก่อนเถิด มานั่งพักเสียก่อน”

ปราณภพจำต้องหยุดการขึ้นรูปทองไว้ก่อน เนื่องด้วยเขาเองก็รู้ตัวเช่นกันว่า วันนี้ทั้งวัน เพียงแค่งานชิ้นที่เขาเคยทำได้ง่าย ๆ ที่ตามปกติแล้ว

ทำมานานก็สำเร็จ ก็ยังมีสามารถทำได้ดี เผลอผ่านไปครึ่งวันเขาก็ยังทำมิแล้วเสร็จ เพียงทำไปได้มิถึงไหน เขาจึงขยับตัวไปนั่งดื่ม น้ำที่โต๊ะกับชายชราที่นั่งอยู่ก่อนแล้ว

ชายชรามองดูเด็กหนุ่มด้วยสายตาเอ็นดู

“ซิชะ ดูลิ พ่อเอ็งนี่สงสัยจะใช้งานเอ็งหนักใช้หรือไม่ ดูเอ็งหน้าดำคร่ำเครียดที่เตียวเจียว ฮ่า ฮ่า ฮ่า” ชายชราหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

เขาเพียงยิ้มจางๆ บนใบหน้า มิตอบโต้อันใด แล้วดื่ม น้ำเจียบๆ

ระหว่างที่ปราณภพกำลังจิบน้ำอยู่นั้น พลันสายตาของชายชรา ก็สะดุดกับจีสีทองที่คล้องสร้อยหนังสวมอยู่บนคอ ห้อยลงมาระดับอกของชายหนุ่ม

“นั่นมันคือสิ่งใดหรือ ปราณภพ” ชายชราถามด้วยสีหน้าและน้ำเสียงตระหนกยิ่งนัก

“สิ่งนี้หรือขอรับท่านลุง หลานเพิ่งตีเสร็จเมื่อวันวานนี้เอง เป็นรูปนาคราช” ชายหนุ่มตอบอย่างภาคภูมิใจ

“ไหนๆ ขอซำดูใกล้ๆ หน่อยสิเจ้า” ชายชราค่อยๆ เอื้อมมืออันสั้น เทไปจับปลิกดูสร้อยของชายหนุ่ม

“เหตุใด เพราะเหตุใดจึงบังเอิญได้เพียงนี้” ชายชราละล่ำละลักถามออกไปด้วยสีหน้าแตกตื่นปนประหลาดใจ

ชายหนุ่มพลอยตระหนกตกใจกับท่าทีของชายชรา “เป็นอันใดหรือขอรับ ท่านลุง”

“ประเดี๋ยว เอ็งตอบซำก่อน ใ้รูปที่เอ็งแกะออกมา เอ็งไปเอาแบบมาจากที่ใด” มิ่งรค์ถาม

“อ้อ ท่านลุงชอรับ ชำนั้นชอบพญานาค ก็เลยลองตีมันขึ้นมาตามความรู้สึกที่ผุดขึ้นในจิต ณ ขณะนั้นชอรับ” เด็กหนุ่มตอบ

“นี่เ็งรู้หรือไม๊ ไฉฉีที่เ็งตีขึ้นมาแล้วนั้น มันเรียกว่าอย่างไร?” มิงค์ถามต่ออย่างตกใจ

“ก็พญานาคอย่างไรเล่าชอรับท่านลุง” ปราณภพตอบ

“มิใช่อย่างนั้น ข้าหมายถึง ใ้รูปร่างแบบนี้ ลายแคะแบบนี้ ดวงตาประดับด้วยเม็ดทับทิมสีแดงอย่างนี้ เ็งรู้หรือไม๊ สมัยเมื่อข้ายังเป็นเด็ก ข้าเคยเห็นครั้งหนึ่ง ในสมัยนั้น พ่อเฒ่าเคยเล่าว่า ใ้รูปลักษณะเช่นนี้ เขาเรียกว่า “นาคพิภพ” ซึ่งเป็นตัวแทนของพญานาคที่มีฤทธิ์มาก หากคนตีได้ไปครอบครองก็จะสามารถช่วยคนให้เกิดประโยชน์แก่คนอื่นตามแต่ใจปรารถนา แต่หากคนเอาได้ไปแล้วไซ้ร้ ก็จะทำให้เกิดหายนะต่อบ้านเมืองอย่างแสนสาหัส ในครานั้น พ่อเฒ่าได้เล่าให้ข้าฟังว่า ในอดีต เคยมีเหตุการณ์ลักษณะเช่นนี้ แต่คนเอาได้ไปครอบครอง จึงทำให้เกิดเหตุการณ์ก่อกวน มีคนตายยกเมือง ซึ่งในตอนหลังได้มีผู้สืบรู้และหาต้นตอของผู้ครอบครองจนพบเจอ ในกาลนั้น จึงได้มีการทำลาย “นาคพิภพ” ลงไปจนสิ้น และเรื่องราวของนาคพิภพก็เลื่อนไป จนถูกลืมหายไปตามกาลเวลา มิใช่ใ้ ต้องกล่าวว่ามีผู้ใ้โดยอาจจะจำหรือนึกถึงความเศร้าโศกและความสูญเสียในครานั้น จึงหลงเหลือผู้คนที่จะยังรู้เรื่องนี้เพียงไม่กี่คนเท่านั้น”

“แต่เนี่ย เจ้าปราณภพ อยู่ดีมีวาตี เ็งกลับตีมันขึ้นมาอีกคราหนึ่ง ข้าขอเถิด ทำลายมันเสีย ทำลายมันเถิด ก่อนที่วันหนึ่งมันจะกลับมาก่อหายนะซ้ำเติมให้บ้านเมืองอีกคราหนึ่ง” ชายชรากล่าวแกมขอร้องอยู่ในที่

ชายหนุ่มนั่งฟังเงียบเชียบ... แลครุ่นคิด

“เหตุใด...เพียงแค่สิ่งที่เขาทำมันขึ้นมาเองกับมือเนี่ยะหรือ จะทำให้

เกิดหายนะเหมือนเมื่อคราวติดได้”

“มันจะมีเป็นเช่นนั้นดอกขอรับ ท่านลุง” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น

“สิ่งนี้ เป็นสิ่งที่ข้าทำมาด้วยความตั้งใจจริง มิได้ทำมาเพื่อความเลวร้าย มันก็เป็นเพียงแค่เครื่องประดับเท่านั้น ท่านลุงอย่าได้คิดมากเลยขอรับ” ชายหนุ่มกล่าว

“นี่เอ็งมีเชื่อที่ข้าบอกใช่หรือไม่?” มิ่งค์ถาม

“โอ้ ท่านลุงขอรับ มันเป็นเพียงแค่นิทานที่เล่าต่อ ๆ กันมา แล้วอีกประการหนึ่ง เหตุการณ์ที่มันเคยเกิดขึ้นนี้ ก็นานมากแล้ว มันจึงมิเป็นดังที่ท่านลุงบอกดอก” ชายหนุ่มเอ่ย

ชายชราหนึ่งไปอึดใจ ก่อนจะกล่าวว่า “เออ ใช่ ตอนนั้นข้าพูดไปมันคงจะเหลือเชื่อ แต่เอ็งรับปากซักอย่างหนึ่งได้หรือไม่?”

“ขอรับท่านลุง” ปรากฏเอ่ย “ถ้าข้าทำได้ ข้าจักทำตามท่านลุงว่า”

“เพียงเอ็งรับปากว่า หากวันหนึ่งวันใดที่มีเรื่องแปลก ๆ หรือมีสิ่งที่คุณคิดว่าจะไม่ตีเกิดขึ้นกับเอ็ง เอ็งต้องรีบบอกข้า เข้าใจหรือไม่?” ชายชราบอกแกมบังคับในที่

“ได้ขอรับ” ชายหนุ่มตอบแบบขอไปที เขาเองไม่เคยคิดดอกว่า สิ่งที่เขาได้หลอหลอม แทะลายมาเองกับมือนั้น จะกลายเป็นสิ่งที่มีอันตรายต่อเขาหรือต่อคนอื่น ๆ ได้ ถึงแม้ว่า ชื่อ “นาคาพิฆาต” ที่เขาได้ตั้งขึ้นมานั้นจะไปบังเอิญเหมือนกับชื่อที่ชายชราเล่าให้ฟังก็ตาม